

Sygn. akt VI GC 548/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku Wydział VI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Wyrwas - Oliwkiewicz

Protokolant: Alicja Majorowska

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2017 roku w Rybniku

na rozprawie

w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa Z. K. (K.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w R.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w R. na rzecz powoda Z. K. kwotę 6.539,00 zł (sześć tysięcy pięćset trzydzieści dziewięć złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) umarza postępowanie w zakresie kwoty 492,00 zł (czteryście dziewięćdziesiąt dwa złote 00/100);
- 3) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 4) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.185,34 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt pięć złotych 34/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 5) nakazuje zwrócić pozwanemu kwotę 660,33 zł (sześćset sześćdziesiąt złotych 33/100) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

SSR Justyna Wyrwas - Oliwkiewicz

Sygnatura akt VI GC 548/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 06 lutego 2015 roku powód Z. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w R. kwoty 7.031,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 06 lutego 2015 roku oraz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu podał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonał na zlecenie pozwanego elementy szklane i dokonał ich montażu w kawiarni L. C. w R., a pozwany nie zapłacił mu należnego z tego tytułu wynagrodzenia (k. 2-5).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 23 marca 2015 Sąd uwzględnił żądanie powoda w całości (k. 14).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Zarzucał, iż dzieło zostało wykonane wadliwie i jest dla niego całkowicie nieprzydatne, w związku z czym powodowi nie przysługuje wynagrodzenie. W uzasadnieniu wskazywał, że najpierw domagał się odbioru a następnie zgłaszał wady, które nie zostały przez powoda usunięte. Podawał, że usunął część dzieła w własnym zakresie, w pozostałej części dzieło nadaje się do demontażu (k. 20-23).

W piśmie procesowym z dnia 14 lipca 2016 roku powód ograniczył powództwo o kwotę 492,00 zł, domagając się zapłaty kwoty 6.539,00 zł tytułem należności głównej. (k. 109)

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w R. zamówił u powoda Z. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą PPHU (...) w R. elementy szklane wraz z ich montażem w lokalu L. C. w R.. Strony uzgodniły cenę na 7.031,00 zł oraz termin wykonania – około 3 tygodnie.

W dniu 14 października 2013 roku powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 7.031,00 zł z terminem płatności do 21 października 2013 roku (**dowód: faktura k. 8, zamówienie z korespondencją mailową k. 9-10**).

Pismem z dnia 05 grudnia 2013 roku pod wezwwał pozwanego do zapłaty należności opisanej w fakturze. W odpowiedzi pozwany odmówił zapłaty podnosząc, że nie doszło do odbioru dzieła, gdyż montaż miał miejsce poza siedzibą spółki, a powód nie zawiadomił pozwanego o postawieniu dzieła do odbioru i nie sporządzono protokołu odbioru.

W kolejnym piśmie z dnia 11 grudnia 2013 roku powód podnosił, iż wynagrodzenie należy mu się z chwilą oddania dzieła czyli jego montażu, a obowiązkiem pozwanego było odebranie dzieła,. Wskazywał że strony nie przewidziały w umowie sporządzenia pisemnego protokołu odbioru, zatem wystarczającym był faktyczny odbiór dzieła przez D. W. w imieniu pozwanego. W odpowiedzi pozwany podniósł, że nie objął dzieła w posiadanie gdyż dzieło posiada liczne wady, zaprzeczył by D. W. brak udziału w odbiorze dzieła.

Ostatecznie strony ustaliły termin protokolarnego odbioru dzieła na dzień 30 grudnia 2013 roku godz. 8.30 w lokalu L. C. w R. przy ul. (...).

W wyznaczony terminie powód nie stawiał się, w związku z czym pozwany dokonał jednostronnego odbioru dzieła. W protokole technicznego odbioru robót z dnia 30 grudnia 2013 roku pozwany stwierdził, iż roboty zostały wykonane niezgodnie z zamówieniem i posiadają usterki. W szczególności stwierdził, iż elementy szklane pełniące funkcję półek zostały nieprawidłowo zamontowane (nie tworzyły w poziomie jednej płaszczyzny). Jeżeli chodzi o element szklany przyklejony do ściany to wskazał, że jest on uszkodzony – posiada liczne pęknięcia, że krawędzie są ostre i mogą narażać użytkowników na skaleczenie, a otwory w szkłe są nieestetyczne. Jeżeli chodzi o szkło pełniące funkcję luster to zastrzeżenia dotyczyły plam – pozostałości po kleju, których nie można usunąć. (**dowód: korespondencja przedprocesowa k. 11-12, 30-35, 107, protokół techniczny odbioru robót z dnia 30 grudnia 2013 roku k. 105-106, zeznania świadka D. W. k. 69-70, dokumentacja fotograficzna k. 37-43**)

W dniu 15 stycznia 2014 roku powód przystąpił do usunięcia usterek dzieła. W czasie prac stwierdził brak możliwości naprawy półek ze względu na konstrukcję słupa, na którym miały być zamontowane. Zobowiązał się do przedstawienia rozwiązania zastępczego z ewentualną opcją obniżenia ceny i w uzgodnieniu z pozwanym dokonał tymczasowego demontażu półek. (**dowód: protokół z prac naprawczych k. 36**)

Elementy szklane (8 półek) zostały wykonane przez powoda poprawnie, zgodnie z technologią w szklarstwie. Dla prawidłowego montażu półek można było zastosować inne okucia i szyny stabilizujące układ półek.

Wykładzina szklana wokół filara i jej montaż zostały wykonane prawidłowo, podobnie jak wykładzina szklana na powierzchni pasa nad szafkami i na powierzchni ściany roboczej. Pęknięcia szkła były wynikiem użytkowania

(uderzenia sprzętem używanym w kuchni lub związane z montażem gniazd elektrycznych oraz działaniem wysokiej temperatury zwanym z niewłaściwym ustawieniem sprzętu, który wydziela podczas pary dużą ilość ciepła) bez związku z wykonaniem i montażem.

Krawędzie elementów szklanych były wykonane prawidłowo, zgodnie z warunkami technicznymi dla szlifowanych elementów. Wyszczerbienia naroży i wybłyszczenia fragmentów krawędzi powstały później niż w czasie produkcji i montażu. **(dowód opinia biegłego rzeczoznawcy sądowego R. C. z dnia 12 czerwca 2016 roku k. 74–91, opinia uzupełniająca z dnia 03 października 2016 roku k. 119- 125)**

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka D. K. zgłoszony dopiero na rozprawie w dniu 07 kwietnia 2016 roku oraz wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron zgłoszony dopiero na rozprawie w dniu 19 września 2017 roku - jako spóźnione, a których przeprowadzenie prowadziłyby do zwłoki w rozpoznaniu sprawy.

Sąd oddalił również wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, uznając go za zbędny z uwagi na fakt, iż dopuszczony w sprawie biegły wydał w ocenie Sądu miarodajną opinię w sprawie, a przeprowadzanie w tej sytuacji dowodu z opinii innego biegłego prowadziłyby jedynie do zbędnego przedłużania postępowania.

Sąd zważył co następuje:

Powód wywodził swe roszczenie z umowy o dzieło.

Zgodnie z art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

W myśl art. 642. § 1. k.c. w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła.

Stosownie do art. 643 k.c. zamawiający obowiązany jest odebrać dzieło, które przyjmujący zamówienie wydaje mu zgodnie ze swym zobowiązaniem.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 października 2016 roku (sygn. akt II CSK 15/16, Lex 2151410) pojęcie oddania i pojęcie odebrania są różnymi określeniami, pomimo tego, iż - funkcjonalnie rzecz ujmując - dotyczą one tego samego zagadnienia. Ich desygnaty się nie pokrywają, ponieważ akcentują aktywność innych podmiotów, w pierwszym przypadku przyjmującego zamówienie, a w drugim zamawiającego. W typowych sytuacjach sekwencja zdarzeń obejmuje aktywność przyjmującego zamówienie, który po wywiązaniu się z obowiązku wykonania oznaczonego dzieła zmierza do tego, aby władztwo i pieczę nad przedmiotem świadczenia przekazać kontrahentowi. Przy czym są to czynności, których zasadniczo dłużnik samodzielnie, bez współdziałania z drugą stroną, nie jest w stanie wykonać, przez co one same jeszcze wspomnianych skutków nie wywołują, ale stanowią ich warunek konieczny. Zasadniczo więc starania przyjmującego zamówienie po wykonaniu dzieła dopiero w powiązaniu z działaniem drugiej strony, w tym przypadku zamawiającego, przy czym ocenianym wówczas przez pryzmat zobowiązania z pozycji wierzyciela, pozwolą zrealizować wspomniany cel umowy. Zamawiający uzyskuje wówczas możliwość dysponowania dziełem. We wskazanej sekwencji zdarzeń, aby wydanie przez przyjmującego wykonanego przedmiotu umowy było skuteczne, powinno spotkać się z jego odebraniem przez zamawiającego.

Jak wskazano wyroku sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 05 lipca 2017 roku (sygn. akt V ACa 924/16, Lex nr 2335151) umowa o dzieło charakteryzuje się tym, że nakłada na przyjmującego zamówienie obowiązek wykonania i oddania dzieła (art. 642 k.c.), na zamawiającego zaś obowiązek odebrania dzieła, które przyjmujący wykonał zgodnie ze swym zobowiązaniem (art. 643 k.c.). Oddanie i odebranie dzieła stanowią czynności ekwiwalentne, jednak nie są to czynności tożsame. Oddanie dzieła nie oznacza jego odbioru, nie wymaga zachowania szczególnej formy, może nastąpić zatem także poprzez czynności faktyczne. Oddanie dzieła nie jest jednoznaczne z jego odbiorem przez zamawiającego. Przepis art. 643 k.c. nie nakłada na zamawiającego obowiązku odebrania dzieła, jeżeli jest ono

dotknięte wadą istotną, czyniącą je niezdatną do zwykłego użytku, lub sprzeciwiającą się wyraźnie umowie. Jeżeli jednak pomimo istnienia wady zamawiający dzieło odbiera, ciąży na nim obowiązek zapłaty wynagrodzenia, co nie pozbawia go możliwości wykazywania, że doszło do nienależytego wykonania umowy, w związku z czym obowiązek ten wyraża się niższą kwotą, a nawet, że w ogóle nie istnieje.

Z kolei w wyroku z dnia 26 lutego 1998 roku (sygn. akt I CKN 520/97, publ. OSNC 1998/10/167, Biul.SN 1998/7/10, Pr.Gosp. 1998/10/15, M.Prawn. 1999/11/28) Sąd Najwyższy stwierdził oddanie dzieła nie powoduje wymagalności wierzytelności przyjmującego zamówienie o wynagrodzenie, gdy oddane dzieło jest dotknięte wadą istotną, czyniącą je niezdatnym do zwykłego użytku lub sprzeciwiającą się wyraźnie umowie. Jeżeli natomiast dzieło ma tylko wadę nieistotną, jego oddanie powoduje, w myśl art. 642 § 1 k.c., wymagalność wierzytelności przyjmującego zamówienie o wynagrodzenie za dzieło.

Strony pozostawały sporze co do tego czy i kiedy doszło do odbioru dzieła oraz czy jego wykonanie umożliwiło dokonanie skutecznego odbioru.

Na powódzie ciążył obowiązek wykazania, czy i kiedy wydał pozwanemu dzieło posiadanie, a na pozwanym – kwestionującym obowiązek odbioru dzieła- że dzieło miało tego rodzaju wady, że uniemożliwiły one uznanie, iż zostało wykonane zgodnie ze zobowiązaniem.

W świetle przytoczonych przepisów, poglądów orzecznictwa oraz zebranego materiału dowodowego stwierdzić należało, iż powód nie wykazał określonej daty, w której zgłosił wykonanie dzieła pozwanemu do odbioru. W korespondencji przedprocesowej powód powoływał się na dokonanie montażu elementów w ustalonym w umowie miejscu w obecności przedstawiciela pozwanego, przy czym pozwany okoliczności tej przeczył. Nie znalazła ona również potwierdzenia w zeznaniach świadka D. W.. Pozwany co prawda nie zaprzeczał wcześniejszemu dostarczeniu i zamontowaniu zamówionych elementów w miejscu docelowym, lecz zarzucał iż nastąpiło to bez formalnego powiadomienia pozwanego. W związku z powyższym Sąd przyjął jako datę wydania dzieła, skutkującą wymagalnością wynagrodzenia (art. 642 k.c.) datę 30 grudnia 2013 roku tj. dzień ustalonego przez strony odbioru dzieła.

Pozwany dokonał jednostronnego odbioru dzieła w dniu 30 grudnia 2013 roku.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż – wbrew zarzutom pozwanego –dzieło zostało co do zasady wykonane prawidłowo, z wyjątkiem sposobu montażu półek na filarze. W szczególności w sposób prawidłowy i zgodny ze sztuką szklarską zostały wykonane wszystkie elementy szklane i pełniące funkcję luster. Prawidłowy był również ich montaż z wyjątkiem 8 półek na filarze, które wymagały innego rodzaju okuć i dodatkowej szyny stabilizującej. Powyższa wada dzieła nie miała jednak charakteru istotnego i była usuwalna.

W związku z powyższym ustaleniem,, w toku procesu powód cofnął roszczenie w zakresie montażu półek, dokonując obniżenia wynagrodzenia o kwotę 492,00 zł. Prawidłowość obniżenie ceny w tym zakresie potwierdził również biegły.

Jeżeli chodzi o pozostałe zgłaszane wady, to nie były one wynikiem wadliwego wykonania dzieła, lecz nieprawidłowego jego użytkowania przez pozwanego.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o dowód z opinii biegłego rzeczoznawcy. W ocenie Sądu zarówno opinia główna jak i uzupełniająca spełniały wszelkie warunki by uznać je za miarodajne. Biegły przeprowadził oględziny dzieła i lokalu w którym zostało zamontowane, dokonał szczegółowego opisu poszczególnych elementów dzieła i wszechstronnej analizy w zakresie zgłaszanych przez pozwanego wad.

W konsekwencji odmowę przez pozwanego wypłaty wynagrodzenia Sąd ocenił jako nieuzasadnione.

Wobec powyższego na podstawie art. 627 k.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.539,00 zł. O odsetkach orzeczono na mocy art. 481 § 1 2 k.c. od dnia 30 grudnia 2013 r. tj. od dnia odbioru dzieła. W okresie do

dnia 31 grudnia 2015 roku zasądzone odsetki ustawowe, a od dnia 01 stycznia 2016 roku (w związku ze zmianą treści art. 481 k.c.) odsetki ustawowe za opóźnienie (punkt 1 sentencji wyroku).

W zakresie kwoty 492,00 zł postępowania podlegało umorzeniu na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. (punkt 2 sentencji wyroku).

W pozostałym zakresie (tj. żądania odsetek od kwoty 6.539,00 zł za okres od 2 października 2013 roku do dnia 29 grudnia 2013 roku) powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu. (punkt 3 sentencji wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia między stronami biorąc pod uwagę wynik sprawy.

Koszty procesu obejmowały łącznie kwotę 4.023,67 zł i składały się z kosztów poniesionych przez:

- powoda w kwocie 1.467,00 zł (250,00 zł – tytułem opłaty od pozwu, 1.200,00 – tytułem wynagrodzenia pełnomocnika obliczonego zgodnie z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz 17,00 zł – tytułem opłaty skarbowej o pełnomocnictwa) oraz
- pozwanego w kwocie 2.556,67 zł (1.200,00 zł - tytułem wynagrodzenia pełnomocnika obliczonego zgodnie z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, 17,00 zł – tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1.339,67 zł tytułem wynagrodzenia biegłego).

Z dochodzonego roszczenia w kwocie 7.031,00 zł Sąd zasądził na rzecz powoda 6.539,00 zł, zatem w ok. 7% powód przegrał sprawę i jedynie w tym zakresie powinien ponieść koszty procesu (7% z 4.023,67 zł = 281,66 zł). W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 1.118,34 zł (1.467,00 zł – 281,66 zł). (punkt 4 sentencji wyroku).

W niniejszej sprawie pozwany uiścił zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie po 2.000,00 zł. Wynagrodzenie biegłego wyniosło łącznie 1.339,57 zł (1.063,45 zł za opinię główną i 276,22 zł za opinię uzupełniającą). W związku z powyższym na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (tekst jednolity Dz.U. z 2016 r., poz.623) Sąd - w punkcie 4 sentencji wyroku - nakazał zwrócić pozwanemu tytułem niewykorzystanej zaliczki kwotę 660,33 zł. (punkt 5 sentencji wyroku).

SSR Justyna Wyrwas - Oliwkiewicz